

HAMİD EKİNCİ (MOLLA)

Molla Hamid Ağabey Vanlıdır. Ve Üstad'ımızın, Eski Said Devrinin ilk talebelerindendir. Zamanında Van Emniyet Müfettişliği yapan Abdullah Ekincinin kardeşidir. Molla Hamid Ağabey 60'lı yılların sonları ile 70'li yılların başlarında, Ankara'ya Bayram Yüksel Ağabeyimizin misafiri olarak gelir, Dersane-i Nuriyelerde kıymetli hâtıralarını anlatırdı. Ankara'da Dersanelerde kalan talebeler olarak bizler de bu hâtıraları kendisinden müteaddit defalar dinlemek ve kaydetmek şansına sahip olmuştuk.

Çok tatlı bir şark şivesiyle konuşuyor, gittiği her yerde, kelimesi kelimesine hafızasına yazdığı bu kıymetli hatıralarını dile getiriyordu. Ankara'da kısa sürelerle misafir kaldığından, Re'fet Ağabey'le olduğu gibi kendisine çok yakın olmadık. Fakat Üstadımızın Yeni Said dönemine aid, ilk yıllarını ondan dinledikten sonra, dimağımızda yeni pencerelerin açıldığını gördük.

Molla Hamid Ağabey 1984 senesinde vefat etmiştir.

YENİ SAİD DÖNEMİ ANKARA'DA BAŞLAMIŞTIR

Çoğumuzun bildiğinin aksine, Yeni Said dönemi Burdur'da veya Isparta'da değil, Van'da, hatta Ankara'da Mustafa Kemal ile Meclisteki görüşmesinden sonra başlamıştır. Tarihçe-i Hayat'ta bu mesele şöyle izah edilmektedir:

"... 'O zamana yetiştiğiniz zaman, siyaset cânibiyle onlara galebe edilmez; ancak manevî kılıncı hükmünde i'caz-ı Kur'anın nurlarıyla mukabele edilebilir.' tavsiyesine müraatla, Ankara'da teşrik-i mesai edemeyeceği için, kendisine tevdi edilmek istenen meb'usluk, Dar-ül-Hikmet-il-İslâmiye gibi Diyanetteki azalığı, hem Vilâyât-ı Şarkiye vaiz-i umumiliği tekliflerini kabul etmez. Kendisini fikrinden vazgeçirmek için çalışan ve Ankara'dan ayrılmamasını rica için istasyona kadar gelen bir kısım mebusların da arzularına uyamayacağını bildirerek Ankara'dan ayrılır, Van'a gider. Ve orada hayat-ı içtimaiyeden uzaklaşarak Erek Dağı eteğinde, Zernebad Suyu başında bir mağaracıkta idâme-i hayat etmeye başlar..." ([Tarihçe-i Hayat, s. 149](#))

Molla Hamid Ekinci "Eski Said" döneminin sona erip, "Yeni Said" döneminin başladığı 1920'li senelerin başlarında, Bediüzzaman'ın kendi iç âleminde yaşadığı büyük inkılabın ilk yansımalarını gören, mühim bir şahittir. Yeni Said'in ilk ahvalini

ve Van hayatını anlatan en mühim kaynaktır.

Üstadımız, Risale-i Nur'un bazı yerlerinde, Molla Hamid Ağabey'den iltifatla bahsetmektedir.

"Azîz, sıddık, vefâdar âhîret kardeşlerim Hacı Nuh Bey, Molla Hamid!

"Sizler benim için çok ehemmiyetlisiniz. 'Sıddık-ı vefiy bu zamanda yoktur.' diyenlere karşı sizleri gösteriyorum. Yirmi sene Van'da geçirdiğim hayat-ı ilmiye.. benim için Van çok kıymettardır. Lillâhil-hamd sizler o kıymettarlığı gösterdiniz. Ve Van'a karşı şedid hissiyatıma tam mukabele ediyorsunuz..." ([Barla Lahikası, 119. Mektup, s.121](#))

"ESKİ SAİD" VE "YENİ SAİD"

Bu hatıraların kıymetini daha iyi kavrayabilmek için, "Eski Said" ve "Yeni Said" hakkında, yine Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin kendi ifadelerinden bir özet yapmakta fayda var.

Eski Said: Daha çocukluk yaşlarından itibaren fırtınalı bir hayat geçirmeye başlayan; Otuz Bir Mart Hadisesinde bir nutuk ile isyan etmiş sekiz taburu itaate getiren; bir zaman gazetelerin yazdıkları gibi, İstiklâl Harbinde "[Hutuvat-ı Sitte](#)" nâmında bir makale ile İstanbul'daki efkâr-ı ulemayı İngiliz aleyhine çevirip, harekât-ı milliye lehinde ehemmiyetli hizmet eden ve Ayasofya Camiinde elli bin adama takdir ile nutkunu dinlettiren bir adam ve Birinci Harb-i Umumi'de gönüllü Alay Kumandanı olarak çarpışan ve Ruslara esir düşen ve Ankara'daki Meclis-i Meb'usanın şiddetli alkışlamasıyla karşılanan bir Bediüzzaman Said Nursi veya Eski Said.

Yeni Said: "Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase deyip siyasetten bütün kuvvetiyle kaçmış, hiçbir gazeteyi ve siyasî eserleri ne okumuş, ne sormuş, ne bahsetmiş; ve on senedir, hükûmetin iki reisinden ve bir vali ve bir meb'usundan başka hiç bir erkânı ve büyük memurlarını bilmiyor ve tanımıyor ve tanımağa merak etmemiş. Ve üç senedir harb-i umumîyi ne sormuş, ne bilmiş, ne merak etmiş, ne radyo dinlemiş..." bir Bediüzzaman Said Nursi veya Yeni Said.

Bediüzzaman Said Nursî'nin Van hayatı 1925 senesine kadar devam eder. O tarihteki Şeyh Said Hâdisesi'ne karışmamış, hatta mâni olmaya çalışmıştır. Fakat o zamanki hükümet, güya ihtiyat için, onu yaşadığı mağaradan alıp Anadolu'nun batısına, önce Burdur'a, daha sonra Isparta'nın Barla beldesine sürgün etmiştir. Bediüzzaman bu konuyu 1934 Eskişehir Mahkemesine karşı şöyle izah etmektedir:

“Şark hadisesi münasebetiyle nefyedilmem, iddiânâmede iştiraki ihsas ettiği cihetle cevab veriyorum ki: Hükûmetin dosyalarında, benim künyem altında hiçbir meşruhat (bilgi) yoktur; sırf ihtiyat yüzünden nefyedildiğim, hükûmetçe sabit olmuştur. Ben, o zaman da, şimdiki gibi münzevi yaşıyordum. Bir dağın mağarasında, bir hizmetçi ile yalnız otururken; beni tutup, on sene bilâ - sebep, müracaat etmediğim için, dokuz sene bir köyde, bir sene de Isparta’da ikamete mahkûm edip, ahirinde bu musibete giriftar ettiler.” ([Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, s. 246](#))

Hatıralar okunduğunda, Molla Hamid Ağabeyin Üstad Hazretlerinin **“bir hizmetçisi”** şumûlüne dâhil olduğu görülecektir.

İşte Molla Hamid Ekinci; aralarında dağlar, okyanuslar büyüklüğünde farklar bulunan Eski Said ile Yeni Said’in yaşantısının ilk şahitlerinden birisidir.

Bediüzzaman çok şöhretli ve çok hareketli içtimai bir hayattan, kendi iradesiyle ayrılıp; Önce Van şehrinin Nurşin Camiinde, sonra dağlarında, mağaralarında birkaç talebesiyle birlikte yarı münzevî olarak yaşamaya başlıyor. Buralardaki hayatını ve hatıralarını, Molla Hamid Ağabeyin lisanından okuduğumuzda, Yeni Said’in ilk senelerini biraz daha keşfetmiş olacağız inşallah.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri seneler sonra neşrettiği bir mektubunda, bu iki hayatının özetini şöyle ifade etmektedir:

“Şiddetli hastalık ve sair sebeplerin tesiriyle ben Nurcu kardeşlerimle konuşamadığımdan ve o musahabeden mahrum kaldığımdan; benim bedelime sizler ve Risale-i Nur’un Kur’an medresesinde, Yeni Said’e verdiği ders ve Eski Said’in de Hutbe-i Şamiye ve zeyilleri gibi, hayat-ı içtimaiye medresesinde aldığı dersleri ve konuşmaları, bu bîçare kardeşiniz bedeline, müştak olduğum kardeşlerimle, benim yerimde konuşmalarını tevkil ediyorum.” ([Emirdağ Lahikası-II, 81. Mektup, s. 109](#))

MOLLA HAMİD AĞABEY'DEN HÂTİRALAR

ÜSTAD'I İLK GÖRÜŞÜM

Büyük Kardeşim Abdullah Ekinci memurdu. Üstad’ı tanıyormuş. Üstadımızın Nurşin Câmiiinde ikâmet etmek için geldiğini görmüş. Bana bir gün akşama yakın dedi ki:

“Buraya çok iyi bir âlim gelmiş, herhalde odunu yoktur. Ona biraz odun götür.”

Ben biraz odun alıp Nurşin Camii’ne gittim; içeri girdim. Baktım ki başında yazma bağlı, kim olduğu belli olmayan, üzerinde hocalık kisvesi bulunmayan birisi var. O zamanlar her hoca sarıklı idi. Sarık henüz kalkmamış idi, yasak değildi. Hoca olanlar sarık bağlarlardı. Üstad’ımızda ise hocalık kisvesi yoktu. Hatta bir arkadaşımдан işittim, Üstad’ımıza demiş ki:

“Herkes seni hoca biliyor. Sen de hocalık kisvesini giy ki bunu herkes kabul etsin. Sarık sarmayınca, bakıyorlar ki hoca yok, millet şaşırıyor.”

Üstad’ımız demiş ki: **“İmam-ı Âzam da giysin kisve-i ilmiyeyi, ben de giyeyim?”** Yani kendisini ilmî kisveye lââyık görmüyordu, çok mütevazı idi. Onun için Nurşin Camii’nde onu ilk gördüğümde, ben de hoca olduğunu anlamadım. *“Acaba hoca başka bir yere mi gitmiş?”* dedim içimden. Orada durmuş hocayı bekliyordum.

Bana **“Kardeşim ne arıyorsun?”** dedi. *“Hocaya odun getirdim.”* dedim. Biraderimi tarif ettim ve onun gönderdiğini söyledim. **“Bu gecelik odunum kâfi idi, niye zahmet ettin!”** dedi. Neyse, odunu bıraktım.

ÜSTAD’LA KILDIĞIM İLK NAMAZ

“Kardeşim namaz kıldın mı?” diye sordu. Mağrib vakti idi. “Kılmadım.” dedim. **“Abdestin var mı?”** “Var” dedim. **“Bir ezan oku, cemaatle namaz kılalım.”** dedi. Ben ise câhilim ezan okumasını bilmiyordum. Neyse bilmediğimi anladı. Kendisi yavaş sesle bir ezan okudu. Namaza durdu. Müezzinliği de kendisi yapıyordu. Baktım **“Allahü ekber!..”** der demez boynu önüne düştü. Farklı bir hâle girdi. Ben içimden diyordum: **“Bunda hoca kılığı yok. Bu ne hâldir!”** Neyse namazı kıldık, tesbihata başladık. Dedi ki:

“Namazın sonundaki tesbihat, namazın tohumu, çekirdekleri hükmündedir.”

Hazin bir sesle, bizlerden çok ağır tesbihat yapıyordu;

“Sübhanallah... Sübhanallah...” diye çok içten ve yavaş bir tesbihat. Ben de öyle alışmışım, başkaları tez tez okuyorlar, ne dediklerini anlayamıyorum. Çok namaz kılanları gördüm, fakat böyle hazin, huşu içinde, heyecan veren bir tarzda kılanları görmedim. Onun **“Lâ ilâhe illallah”** demesinde ehl-i tarik birisi olsa heyecana gelirdi. Top güllesi gibi söylerdi.

Neyse ben eve döndüm. Kardeşim bana kızdı: “Nerede kaldın seni bekliyoruz?” “Namaz kıldık” dedim. “Bu kadar uzun namaz olur mu?” diye çıkıştı. “İşte, öyle kıldırdı...” dedim.

TESBİHAT OTUZ ÜÇ DEFADAN FAZLA VEYA EKSİK OLMAZ

Bir gün tesbihini yere uzattı ve tespihin tanelerini göstererek:

“Şu taneler, her biri birer vartadır, birer engeldir. Ben baktım ki; dünyanın ömrü kısa, benim ömrüm kısa, lüzumlu vazifeler çok. Cenab-ı Hakk’a rica ve niyazda bulundum. Mânen emredildi: **‘Şuradan şuraya atla.’** Bir adımda maksadıma vasil olmamı bana ihsan buyurdu. Hadsiz şükürler olsun.”

Yine bir başka gün namazdan sonra cemaatten bazılarının tesbihat yapması dikkatini çekmiş. Cemaate sordu: **“Tespikleri nasıl çekiyorsunuz?”** Cemaatten birisi *“Fazla çekiyoruz, noksan çekmiyoruz.”* deyince, Üstad şöyle ikaz etti:

“Olmaz kardeşim! Hazinenin anahtarının bir dişi fazla veya eksik olursa, o anahtar hazineyi açmaz. Tesbihat namazın çekirdekleri hükmündedir. Namaz tesbihat üstünde neşv-ü nema buluyor. Otuz üç defadan fazla veya eksik olmaz.”

HİZMETİNE GİRDİM, DAHA EVE GİTMİYORDUM

Ertesi günü tekrar odun götürdüm. Canı sıkıldı.

“Dün getirmiştin, bugün tekrar niye getirdin?” dedi. **“Mâdem getirmiştin, kalsın.”** diye sonradan kabul etti. **“Bir daha böyle yapma.”** diye de tembih etti.

Sonra bir gün bana **“Bir işçi getir, caminin bahçesindeki ağaçları budayalım. Hem odunundan istifade ederiz, hem ağaçlar temizlenmiş olur.”** dedi. Ben kimseyi getirmeyip kendim ağaca çıktım. Hava soğuktu. Üstad da battaniyeye sarılmış halde avluda beni seyrediyordu. Ben dedim:

“Üstad’ım ne için burada, soğukta zahmet çekiyorsun? İçeride istirahat edin...”; **“Keçeli, Molla Hamid’im düşer diye korkarım. Molla Hamid’e acıyorum.”** dedi. O kadar şefkatli idi ki ben ağaçtan ininceye kadar bekledi. O günden itibaren kendisine hizmete başladım, daha eve gitmiyordum.

“Mademki bana hizmet ediyorsun, ara sıra eve git, hayvanlarınıza bak.” diye tembihatta bulunurdu.

ÜSTAD’I DUYANLAR DERSLERİNE GELİYORLARDI

Gerek Van’ın içerisinde, gerekse köylerinde bulunan hocalar, şeyhler sohbetine geliyorlardı.

Van’ın içinden: *Seyyid Hasan Efendi, Müftü Ömer Efendi, Seyyid Nizameddin Efendi, Şeyh Enver Efendi,* kendi biraderi *Abdülmecid Efendi, Seyyid Muhammed Salih Efendi, Şeyh Şükrullah Efendi* gelirdi.

Köylerden: *Molla Resul, Molla Yusuf* ve başka hocalar sohbetine gelir ve ders alırlardı. O zaman telifat yoktu.

Bir gün Abdülmecid Efendi ile bir mesele üzerinde ders yapıyorlardı. Üstad birden Şeyh Enver Efendi'ye: **“Abdülmecid kardeşimi sıkma!”** diye hitap etti.

“MOLLA HAMİD” İSMİ

Üstad hiç boş durmazdı. Daima ilim ve ibadetle meşgul olurdu. Bir gün bana **“Elif cüz'ü getir, sana Kur'an okutacağım.”** dedi. Benim kendimden ümidim olmadığı için ihmal ettim getirmediğim. Birkaç gün sonra bir daha söyledi. O zaman ben Molla Resul'le konuştum: *“Ben çalışan bir insanım, ara sıra buraya geliyorum, nasıl okuyayım?”* Molla Resul bana kızdı ve şöyle dedi:

“Ahmak olma! Onu bizim gibi bilme. Madem o söylüyor, okursun.” Onun üzerine bir cüz getirdim. Bizzat kendisi benimle meşgul oldu. Bir gün hocalara **“Bugün Molla Hamid'imın dersini siz söyleyin.”** dedi. İşte *“Molla Hamid”* ismi de o zamandan kaldı. Bazen mübarek eli ile kafama vururdu ve şöyle derdi: **“Biraderimin kafası taştır. İçine bir şey girmez.”**

BİZİM İNEKLERE NE OLDU Kİ?

Bazen yemek yerken fareler çıkardı. Onların çıktıkları deliklere ekmek kırıntısı, bulgur ve şeker koyardı Üstad. *“Şekeri niçin koyuyorsun?”* diye bir defa sormuştum. **“O da onların çayı olsun, sen çaysız idare ediyor musun?”** demişti. Ben de fareler gelmesin diye kedileri yanımıza alıştırdım. Yemek esnasında her zaman çıkan fareler kedilerin kokusunu alınca çıkmaz oldular. Bunun üzerine Üstad'ımız:

“Bizim ineklere ne oldu ki?” dedi. Ben güldüm. *“Sende bir iş var.”* dedi. O esnada bir kedi içeri girdi. Üstad'ımız, farelerin kedilerden dolayı çıkmadığını anladı. Bunun üzerine, kediler girip fareleri rahatsız etmesin diye pencerenin kâğıdını tekrar yaptırdı.

MOLLA RESUL İTİRAZ EDİNCE

Bir zamanlar Üstad'ımızın yanında mollalar ders okurlardı. Müşköl meseleleri öğreniyorlardı.

İçlerinde bir de Molla Resul vardı ki o, meşhur bir âlimdi. Hem o diğer mollalardan daha bilgili idi. Fakat Kur'an-ı Kerim'in zahirî manasını görüyordu.

Üstad ise Kur'an'ın manevî veçhesini görüp öyle ders veriyordu. Kur'an'ın manası tükenmez ya...

Bir gün Molla Resul, kendi bildiği mana ile Üstad'ın verdiği mananın farklı olduğunu gördü. Molla Resul riyakârlık filan bilmediğinden, bildiğini doğrudan söyleyen bir

âlimdi. Üstad'ımıza dedi:

"Ben tefsirleri kontrol ediyorum, senin bu ayete verdiği manayı vermemişler. Senin dediğin gibi değil."

Üstad "Bu tarz okuyacağız" dedi.

Molla Resul "Öyle ise benim bildiğim o kitapları kaldıralım. Ne lüzumu var?" dedi. Üstad "Lazımdır, onu da okuyun" deyince, Molla Resul itiraz etti. Üstad'ımız hiddetlendiği zaman sağ elini, sol elinin tersine vurarak konuşurdu. Sağ elini sol elinin tersine çarptı ve şöyle konuştu:

"Siz hâla beni Eski Said biliyorsunuz, bütün kitapları tasnif edenlere kafamı vurdum, karşımda kimse durmadı. Yalnız bir tanesi, Şeyh Muhyiddin-i Arabî karşımda durdu."

Bana, "Biraz konuşalım." dedi.

"Onunla şimdi konuşuyoruz. Bu kitapları yazarların ilmi deniz olsa, daha Said'in topuğuna ulaşmamış. Mesuliyet bana ait, ben sana ders veriyorum, öyle oku. Beni konuşmaya mecbur ediyorsunuz!"

Sonra Üstad, "Neyse..." diyerek konuşmasını bitirdi.

ÜSTAD'IN YANINDAYKEN TEK BİR KERE TOK OLUNCAYA KADAR YEDİM

Ders alan hocalar, işlerini temin etmek ve kimseye yük olmamak için, bulgur zamanı bir teneke bulgur ve biraz da yağ getirmişlerdi. Yetmiş-seksen yaşlarında ihtiyar bir annem vardı. Allah rahmet eylesin, yemeğimizi ona yaptırırdık. Üstad'ımız bana dedi ki: **"Bu getirilen bulguru evinize götür. Sabahları çay ve peynirle; öğle ve akşamları da bu bulgurla çorba veya pilav yaptırır, idare ederiz. Annene yaptırıp getirirsin."** dedi. Ben de anneme: "Bu bulgurdan çorba veya pilav yapacaksın." dedim ve ona bıraktım.

Üstad'ımız yemek yerken herkesin ekmeğini ayırtır, kendisine verirdi. Herkese az bir ekmek düşerdi. Bana da gayet az gelirdi. Sofrada beş talebe, iki de biz, yedi kişi olurduk. Çok zaman misafirlerimiz gelir, onlarla beraber yerdik. Üstad'ımız şefkatinden bana çok yüz veriyordu. Bir gün ona: **"Ekmeği az veriyorsun. Ben rençper adamım, çalışıyorum. Bu kadarcık ekmekle nasıl idare edeyim? Bu bana az geliyor. Bizim evde, buğdayı ambar almıyor, çoktur. Bırak millet yesin. Biterse istediğin kadar getirebiliriz."** diye itiraz ettim.

"Yok yok kardeşim; azlığı için değildir. Kardeşim siz midenizi neye benzetiyorsunuz? Midenin hakkı üçtür, üç hissesi olacak: Bir hisse zikrullah ve nefes için, bir hisse su için, bir hisse de gıda içindir. O mideyi üçe ayıracaksınız. Siz hepsini gıda için ayırıyorsunuz. Bu neye benziyor

biliyor musunuz? Beş davarlık ahır var, siz oraya on beş davar dolduruyorsunuz. Orada başlıyorlar tepişmeye. Benim âdetim böyledir, benim düsturumu bozmayacaksınız.”

Sizi yeminle temin ederim, bu şekilde ben Üstad'ımızın yanında iki sene kaldım; sadece bir kere tok oluncaya kadar yiyebildim. O da şöyle oldu: Bir gün, bir talebe pilav pişirmişti. Tencerede pilav artmış; sahan almamıştı. Bana dedi ki “Gel bunu ye, sonra sofrayı götür.” Ben biraz yedim, sonra biraz da Üstad'ımızın yanında yedim. İşte o gece doyduğumu hatırlıyorum.

“ACABA VALİ BU LEZZETİ ALABİLİYOR MU?”

Yine bir gün ekmeğimiz bitmişti. Daima yufka ekmekten yedik. Onun kırıkları ve toz şeklinde olan ekmekten kalmıştı. Onu toplayıp hayvanlar dokunmasın diye ağaca astık. Peynirden de artıklar duruyordu. Öğle vakti oldu. Yine Üstad'ımız, ekmeği bize taksim edecekti. Baktık ki ekmeğin yok ki bölünsün. Hepsini toz olmuştu. Bana dedi: “Herkesin önüne avuç avuç koy.” Zernabat suyu da aldık. Onu azar azar yemeğe başladık. Öyle lezzetliydi ki, Üstad dedi:

“Molla Resul, şimdi acaba Vali bu lezzeti alabiliyor mu?” Molla Resul sözünü esirgemeyen biri idi. Şöyle dedi:

“Verdin bize toz şeklinde biraz ekmeğin, su olmasa boğazımızdan geçmiyor. Vali ise şimdi etli sütlü yemeklerle karnını doyuruyordur.” Üstad dedi:

“Yok yok! Bu lezzeti alamaz!” Molla Resul itiraz eder gibi sordu:

“Nasıl almaz?” Bunun üzerine Üstad şöyle dedi:

“O şimdi zaten toktur. Midesini doldurmuş, neyi yesem diye düşünür ve her yemeği beğenmez. Bizim gibi lezzet alamaz. Bak biz ne kadar iyi lezzet alıyoruz.”

İktisatla Hareket Ediyordu

İşte, biz iktisatla o bulguru bahara kadar yedik. Bir gün Üstad bana dedi ki: **“Bahar geldi, dağa gideceğiz, artık burada kalmayalım. Git annene söyle, kendi bulgurundan ne kadar sarf etmişse köyden onun yerine bulgur getirelim, borcumuzu verelim.”** Gittim anneme sordum, annem dedi: **“Daha ben bizim bulgurundan harcamadım, küpte daha bulgurunuz var, bitmemiş.”** Bunun üzerine Üstad'ımız hocaları çağırdıktan sonra, bana dedi:

“Molla Resul, kaç nüfusun var?” “Beş nüfusum var.” “Bir sene bahara kadar kaç teneke bulgur sarf edersiniz?” “On beş tenekeден aşağı olmaz. (Bizde, teneke çap denen bir ölçü birimidir.)”

“Bak Molla Hamid’in annesinin elinin bereketine! Bir teneke bulgurumuz vardı, o da henüz bitmemiş. Sizin evlerinizde beş-altı teneke bulgurlarınız bitmiş. Molla Hamid’in annesi olsaydı onlar da bitmeyecekti. **Bu onun elinin bereketidir. Anası yapıyor, ben yapmıyorum...**”

İşte Üstad bu şekilde berekete sebep olan bir iktisatla hareket ediyordu. Mesela, çay içerdik, ikişer tane şeker verirdi. O iki şekerle istediğin kadar çay içebilirdin. **Çay serbest, fakat şekeri iki taneden fazla vermezdi.** Bir yakın misafiri geldiğinde o da içerdi, ona üç-dört adet şeker verirdi. Çünkü onlar bu iktisada alışkın değillerdi. Mesela, odunu da iktisatla kullanırdı. Ben:

“Üstad’ım ne için soba yakmıyorsun? Burası kocaman mescit, ısınmıyor.” O ise “Yok yok, günde üç öğün yeter!” derdi. Biz dağa gittiğimiz mevsimde odunun yarısı damda artmış kalmıştı.

KÖPEĞE HAKKINIZI HELAL EDİN!

Kavurmaları küpte saklardık. İcap ettikçe oradan alırdık. Bir gün bir köpek kapıyı açık bulmuş, içeri girmiş, küpe başını sokmuş.

Benim gürültümü duydu kaçmak istedi. Başını küpe zorla soktuğundan çıkaramıyordu. **Başını oraya buraya çarpa çarpa küpü kırdı ve kaçtı.**

Molla Resul, oldukça kızgın bir şekilde, köpeği yakalayıp cezalandırmak istediğini söyledi. Biz münakaşa yapıp dururken, Üstad gürültüyü işitti. Kendisi o anda ibadetle meşguldü. Bizi çağırdı ve **“Neler oluyor?”** diye sordu.

Ben de olanları aynen anlattım.

“Hepiniz buraya gelin. En büyüğünüz kimdir?” diye sordu. “Molla Resul, en büyüğümüzdür.” diye cevap verdik. O’na döndü ve şöyle bir soru sordu:

“Şimdi sana bir soru soracağım; ama bana doğru cevap vereceksin! Sen bir yere gidiyorsun. Paran, erzakın, hiçbir şeyin kalmamış. Açlıktan iflahın kesilmiş. Kapısı açık bir ev gördün ve içeri girdin. İçeride bir küp kavurma var. Sen insansın, aklın var, başkasının malının haram olduğunu biliyorsun ve bunun bir azabı da var... Bu halde o kavurmadan yer misin, yemez misin?”

Molla Resul **“Evet, yerim.”** diye cevap verdi. Bunun üzerine Üstad şöyle dedi:

“Ya köpek! Aklı yok, azabı bilmez ve karnı da aç bir vaziyettedir. Onda kabahat var mı? Artık gıybetini yapmayın. İntikamını düşünmeyin. Hakkınızı helal edin.” Molla Resul:

“İçimden helal etmek gelmiyor ama ne yapalım, artık helal edelim.” dedi.

ÜSTAD'IMIZIN BOŞ VAKTİNİ GÖRMÜYORDUM

Yine bir sene Erek dağında Zernebat suyunun kenarına çekildik. Çok sık ağaçlık bir yerdeydik. Bir ağaç vardı. Budanmadığı için dalları birbirine geçiyordu. Orada Üstad'ımızın üzerine çıkacağı bir taht yaptık. Biz talebeler ise aşağıda yatıyorduk.

Ben Üstad'ımızın hiç boş vaktini görmüyordum; daima meşguldü. Ya okur, ya dua eder veya namaz kılardı. Yalnız misafirler geldiği zaman onlarla biraz konuşurdu.

Onlara köylerinde cami olup olmadığını sorardı, **“Hocanız kimdir, ne yapıyor, ne dersi okutuyor?”** derdi. Eğer misafir **“Hocamız yok, camimiz yok.”** derse, **“Camisiz, hocasız yerde nasıl duruyorsunuz!”** diye hiddet ederdi.

Üstad Zernebat'da iken, her gece teheccüd namazına kalktığını görüyordum. Ben bazen onu görür uyuyamazdım. Uyumadığımı görürse: **“Keçeli neden uyumuyorsun? Kalk, sen de gel, beraber dua edelim.”** derdi. Ben bir şey bilmezdim ki yanında okuyayım.

Derdi ki **“Ben dua edeceğim, sen de âmin dersin.”** Çok mütevazı idi. **“Büyük bir sarayın kapısını açtırmak için nasıl o saray sahibinin tanıdığı kimseye benzeyerek kapısı vurulursa, onun gibi bende Yunus (a.s.) ve Veysel Karâni Hazretleri'nin (r.a.) dua ve münacatlarıyla Rabbime niyaz ediyorum.”** derdi. **“Onlar kapıyı açtırmışlar, bende o yüz yoktur ki açtırayım, senin âmin demen kapıyı açtırmak olsun; ben de seninle içeri gireyim.”** derdi.

Benim dua esnasında bazen uykum gelir, pineklerdim. Bana bakar derdi ki: **“Ben de eskiden senin gibiydim. Sonra alışırın.”**

“SEN BANA KAÇ PARAYA MAL OLDUN?”

Üstad'ımız, Eski Van Müftüsü Ömer Efendi'ye esaret hayatı ve oradan nasıl kurtulduğu hakkında bazı şeyler anlatmış. Müftü Efendi de bize nakletmişti. Ben de aklımda kaldığı kadarıyla Ömer Efendi'den duyduklarımı size söyleyeyim:

“Ruslar fırınlara canlı domuzlar atarlar ve pişirirlerdi. Sonra o fırınlarda ekmek yapıyorlardı. Domuz yağı ekmeklere de karışırdı. Necis oluyordu. Onun için yemiyordum. Ayrıca un ve buğday alıp el değirmeni ile öğütür ve sacın üzerinde kendim ekmek yapardım. Yumurta ve patates alıp pişirirdim. Benim bu halimi gören Ruslar, 'Bu delidir.' diyorlardı.”

Bir gün teyzemlerin dükkânında oturmuştu; yine anlatıyordu Üstad. Kûlahını masanın üzerine koyup elini Üstüne vurarak:

“Sen bana kaç paraya mal oldun?” derdi.

Ben de **“Senin her şeyin böyle pahalı mı olur? Bu külah on beş kuruşluk bir şeydir.”** dedim. Bunun üzerine dedi:

“Ruslar benim kıyafetimi sevmezlerdi, bu külahımı isterlerdi. **‘Sen bunu çıkart at, sana elbise verelim onları giy, sana maaş bağlayalım.’** dediler. Ben onlara **‘Sizin maaşınızla kıyafetimi değiştirmem.’** derdim. Üç sene kadar esarete kaldım. Bağlayacakları banknot üzerinden hesap et. Kaç lira tutar? Ona göre kıyafetimin kıymetinin değerini anla!”

RUS ESARETİNDEN KURTULUŞ NASIL OLDU?

“Rusya’da esarete iken bazen ıssız yerlerde dolaşırdım. Ve çoğu kez **‘Sen bu Rusların arasında ölsem, seni bir Müslüman bulur mu? Cenazeni nasıl kaldırır bu Ruslar... Ya Rabbi! Sen bilirsin, bana bir kapı aç!’** diye düşünürdüm.”

“Bir gün merkep üstünde, Arap kıyafetli, üç-dört kişi yanımdan geçiyordu. Birisi bana selam verdi. Selamını aldım. **‘Seni buradan çıkarsam Türkiye’ye gider misin?’** dedi. ‘Giderim, fakat nasıl buradan çıkacağız? Dört kapısı bulunan etrafı kapalı Diyarbakır kalesi gibi bir yerde bulunuyoruz. Kapılarda bizim resimlerimiz var. Nöbetçiler bizi tanır. Kapıdan nasıl geçeceğiz?’ dedim. O şahıs **‘Sen benim zübunumu giy, merkepleri sür ve önden git. Ben sana yetişirim.’** dedi. ‘Bu adam boş adama benzemiyor’ dedim kendi kendime.”

“Onun elbiselerini giydim ve merkeplerini sürüp gittim. Kapıdan geçtim; nöbetçi bir şey demedi. Sonra o şahıs bana yetişti ve yirmi dört saat beraber gittik... Yürümekten benim ayaklarım şişmişti. Bir müddet sonra o şahıs ban **‘Hududa yaklaştık. Ben artık seninle gelemem. İleride Çerkezler, Kafkaslar vardır. Onlar Türkçe bilirler, seni huduttan geçirirler.’** Daha sonra ayrıldık. Doğruca o yoldan gidersem; Ermeniler, Ruslar *–onların dillerini bilmediğimden–* beni geri çevirirler. Başka, dar bir yol vardı; onu takip edeyim dedim.”

“O dar yoldan ilerledim. Akşam olmuştu ki yol bir dağa çıktı. Orada yol falan yoktu. Etrafıma bakındım; **dağda bir inek gördüm.** Onu sürersem bir yere rast gelirim, diye düşündüm. İneği sürmeye başladım. Bir müddet sonra, bir mağaranın önünde durdu ve devam etmedi. Neden durduğunu anlamaya çalışırken, mağaradan pir-i fâni, âbid birisi çıktı. Beni tanıyordu. Bana ‘Hoş geldin, ehlen ve sehlen’ dedi. ‘Sen yorulmuşsun, açsın’ dedi ve beni içeriye aldı. **‘Benim ekmeğim falan yok. Bu ineği yaz-kış sürerim ve sütünü içerim.’** dedi ve bana süt sağıp getirdi. Şimdiye kadar böyle lezzetli bir süt içmemiştim. O gece orada kaldım, bana dedi ki:”

“Sen Türkiye’ye gittiğinde, Türk kardaşlarıma selam edesin. Başlarında çok felaketler, musibetler var. Üç Şey’e riayet etsinler. Kur’an dersine önem versinler, Ezan-ı Muhammedî’yi daima yüksek sesle okusunlar ve cemaatten ayrılmasınlar.” (Onun için olsa gerek Üstad’ımız, yanına gelen ziyaretçilere, köylülere daima köylerinde cami, hoca olup olmadığını sorardı. Yok derlerse onlara kızardı.)

“Türk hududuna geldim. Türk askeri parolayı sordu. Ben ‘parolayı bilmiyorum’ dedim, ismimi söyledim. Bir subay beni tanıyormuş, böylece huduttan geçtim.”
(*Hangi huduttan geçtiğini söylemedi.*)

Rusya’da Üstad’ımızın ahvaline dair olan kısmı eski Van Müftüsü Ömer Efendi anlatmıştı. Yine bir gün Müftü Efendi Üstad’ımızdan soruyor:

“Böyle çok yerleri gördün, Şam’a gittin, neden Hicaz’a uğrayıp üzerindeki farzı kaldırmadın?” İlk seferde cevap vermedi, mevzuyu değiştirdi. Tekrar sordum:

“İnsan günde beş defa huzur-u Beyt’te durmazsa, senede bir defa veya ömründe birkaç defa oraya gitse ne feyiz alabilecek.” [*Ben buna şahidim. Bize “‘Teveccehtü ilâ Beytike’ş-Şerif’ (Senin şerefli Beytine yöneldim) demeyince niyet getirmeyin.” derdi. (Molla Hamid)*]

YA KÖPEKLER SALDIRIRSA!

Bir gün hizmetinde iken birkaç misafir gelmişti. Etrafta, biraz uzakta köyler vardı. Oralarda sürüler ve kocaman yırtıcı çoban köpekleri bulunurdu. Yabancı kimseleri bırakmazlardı. Ben de köpekten çok korkardım.

Üstad bana **“Git, şu karşı ki köyden yatak getir.”** dedi. Ama kimseyi bana yardımcı vermedi. Ben zaten evhamlı idim.

Dışarı çıkıp söğüt ağacından bir dal keseyim, hiç olmazsa köpeklere karşı bununla müdafaa ederim diye düşündüm. Ben dalı keserken Üstad’ımız dışarı çıktı.

“Sen daha gitmedin mi?” dedi. Ben de köpeklerden korktuğumu onun için de hazırlık yaptığımı söyledim.

“Çok ayıp! Ellerine taş, ağaç almışsın... Köpeklerden bu kadar mı korkulur!” dedi. Ben ağacı da attım. Hiçbir şey almadım yanıma. Canım sıkılmış olarak köye doğru yürüdüm.

Baktım ki sürüler ve onlarla beraber köpekleri köyün altındaki bir bayıra gelmişler. Akşamüzeriydi. Köpeklere görünmeden geçmek imkânsız... Ben buradan nasıl geçeceğim diye düşünürken, tam da yolumun üzerinde uzanmış, canavar gibi bir köpek gördüm. Diğerleri de koyunların etrafında geziniyorlardı. Başka çarem yoktu, doğruca yürüdüm. Ona doğru yaklaşınca ayağa kalktı. Önce havaya baktı ve gerindi. Sonra yoldan aşağı inerek bana yol verdi. Çoban yukarıdan bize bakıyordu. Geçip gittim. Sonra köyün altında elleri sopalı birkaç genç ve bir ihtiyar gördüm.

“Sen nereden geldin, bayırda koyunlara rastlamadın mı?” dediler. Rastladığımı, nasıl geçtiğimi anlattım. İhtiyar adam ağladı. Üstad’a onlar **“Seyda”** derlerdi.

“Seyda’ya iman getirmeyenin imanı var mıdır?” deyip; köpek kendilerinin olduğu halde, üç beş kişi sopalı halde yaklaşıyoruz, sopalarla kendimizi müdafaa ediyoruz. Onlara koyun sütü içiriyoruz, çok kuvvetli oluyorlar. Sana nasıl yol verdiler?” diyorlardı. Yatakları toplayıp götürdük. Üstad bizi kapıda gülerek karşıladı.

“Geldin mi kardeşim?” dedi. “Geldim Üstad’ım” dedim. “Sana yolda köpekler saldırmadı mı?” “Saldırmadı” dedim. **“İşte, şecaatli ol! Korkak olma!”** dedi.

Ben o zaman Üstad’ı anlayamıyordum, diğer hocalar gibi zannederdim. Hâlbuki tam itikadım olsaydı, nereye git derse tereddütsüz giderdim.

Üstad, kendisinden keramet göstermesini isteyenlerden hoşlanmazdı. Dua ederken de “Ben de sizin gibiyim. Hepimiz kardeşiz. Beraber kapıyı çalıyoruz; kapı ne zaman açılırsa beraber gireriz” derdi.

BESMELE ELBİSESİNİ GİYİNCE CİNNİLER İLİŞEMEZ

Dağda kışın yatmak için bir yer yapmıştık. Harabe bir yerdi, kapısı penceresi açıktı. Üstad’ımızın yatağını uygun bir yere yaptık. Bizse misafir talebelerle iki sıra halinde yatıyorduk. Kapı ortada idi. Bir gün misafirler gelmişti. Testide su kalmadığı için, Üstad’ımız bana su getirmemi söyledi. Su, ileride, on-on beş dakika uzaklıktaki bir dereye idi. Orada kurtlar çoktu. Korktuğum için gitmek istememiştim. Onun için iştitemiş gibi yaptım. Tekrar sordu:

“Su yok mu getirmedi mi kardeş, niye gitmedin?” Ben de “Bu kadar milletin içinde yalnız ben mi varım?” dedim.

“Sen ağa mısın, niye gitmiyorsun?” dedi. Ben de “Üstad’ım, bana ne iş verirsene yaparım; fakat oraya gidemem.” deyince, **“Gel otur. Neden korkuyorsun, anlat?”** dedi. Ben de kurtlar ve yırtıcı hayvanlardan korktuğumu söyledim. Üstad’ımız:

“Birader ben geçen gece teheccüd namazına kalkmıştım. İçeriye bir kurt girdi. Sizlerin arasından geçerek doğru benim yanıma geldi, ben de elbisemi giyiyordum. Allah Allah, yolunu mu şaşırды yoksa başka bir maksatla mı geldi, ‘gel bakayım!’ dedim. Üç beş dakika birbirimize bakiştık. Durdu, durdu... Lisan-ı hâliyle bana dedi:

‘Bu kadar karşında durdum, bana bir ihsan, bir ikram yapmadın, ben de Rezzak-ı Hakikî’ye giderim.’ dedi ve çıkıp gitti. **O kurdun dizgini kendi elinde olsaydı, iki-üç tanemizi dağıtıp giderdi. Demek ki dizgini kendi elinde değildir. Onu yaratan onu çeviriyor. Hiçbir şeyin dizgini kendi elinde değildir. İnsana bir şey yapamaz.”**

İstersen, cinnîlerin ortasına otur, sana bir şey yapamazlar. Nasıl ki dağdaki çoban asker olur, inzibat elbisesi giyer. O asker vazife icabı ‘Haydi dükkânları kapatın!’

dese, hiç kimse o inzibata karşı gelebilir mi? Herkes ‘Mutlaka o emir başka yerden geliyordur.’ diye dükkânlarını hemen kapatır. **İşte besmele elbisesini giyince de cinnîden hiç kimse sana ilişemez.”**

Ben ne dedimse sözümü kesti, yanıma da kimse vermedi. Testiyi alıp yalnız başıma suya gittim, doldurup getirdim.

Gülerek **"Bir şey gördün mü?"** dedi.

"Görmedim" dedim. Yine, daha önce dediği gibi **"Korkak olma, şecaatli ol!"** dedi.

KERTENKELE ÖLDÜRMEK SEVAP SANIRDIM

Üstad'ımız hiç boş durmazdı. Her zaman meşguldü. Bir gün bana **"Arkadaşını al, dağa çık, biraz dolaşın. ben biraz meşgul olacağım."** dedi. Biz de söylendiği gibi dağa çıktık. Dağda gezerken bir kertenkeleye rast geldik. Bizde kertenkeleyi öldürmek sevap bilinirdi. Bunun için kertenkelenin kafasını bir taş ile ezdim. Döndüğümüzde Üstad'ımız sordu:

"Neler yaptınız?" Ben de iyi bir marifet işlemiş gibi, hemen atıldım. Sevinerek, kedi kafası kadar kafası olan bir hayvanı bir taşla öldürdüğümü söyledim. Çok kızdı:

"Ne yaptın sen, evini harap ettin!" dedi. Beni yanına çağırdı ve üst üste sorular sormaya başladı:

"O kertenkele size hücum etti mi?"

"Yok."

"Sizi ısırды mı?"

"Yok."

"Elinizden bir şey aldı mı?"

"Yok."

"Rızkını, yiyeceğini siz mi veriyorsunuz?"

"Yok."

"Sizin mülkünüzde, toprağınızda mı geziyor?"

"Yok."

"Siz mi halk etmişsiniz?"

"Yok."

"Ne için ne hikmetle yaratıldığını biliyor musunuz?"

"Yok."

"Bu kadar yok, yok, yok! Bunu yaratan Allah senin öldürmen için mi yarattı? Sen nasıl öldürürsün onu? Mahlûkatın ne için halk olduğunu Cenab-ı Hak bilir."

BİLSEN, GAYRET NE KADAR HAYIRLIDIR.

Bir gün odun kırıyordum. Çok yorulmuştum. Birkaç köylü de orada idi; bana yardım etmiyorlardı. Namaz vakti idi. Üstad'ımız geldi.

Ben odun taşıyordum, kimse de yardım etmiyordu. Bunun üzerine Üstad gelip bana yardım etmeye başladı. Ancak azar azar ve çok yavaş götürüyordu. Ben de hiddetlendim:

“Üstad’ım niye boşuna gidip geliyorsun? Sen git yerinde otur, ben senin beş altı defada götürdüğünü bir defada götürürüm” dedim. Üstad’ımız;

“Kardaş! Ben sana gayretin ne kadar hayırlı olduğunu gösteriyorum. Sen çalışırken, benim oturmamı, gayretim kabul etmiyor. Onun için ben de çalışacağım.” dedi. Bana biraz nasihat etti ve dedi:

“Eğer gayretin ne kadar hayırlı olduğunu bilseydin, ömrünün bir dakikasını boşa geçirmezdin! O mahşer gününde sana ne kadar menfaat vereceğini bilseydin, bir dakika boş durmak istemezdin.”

HEM BURADA RAHAT OTURAYIM, HEM DE CENNET İSTEYİYİM! OLMAZ!

Yine bir gün diz üstü oturmuş münacatta idi. Bir parmağı *-hep aynı şekilde oturmaktan-* yara olmuştu. Molla Resul’e dedi:

“Buna ne sürsem iyi olur?” Molla Resul o esnada ateş yakıyordu. *“Merhem sür, belki iyi olur.”* dedi ve şu ifadeyle taaccübünü ifade etti: **“Biz de Allah’tan korkuyoruz, ama senin ödün patlıyor. Sen de bizim gibi rahat otur biraz!”** Üstad şöyle dedi:

“Kısa ömürde, kısa dünyada ebedi hayatı kazanmaya gelmişsiniz. Hem burada rahat oturayım hem de cenneti isteyeyim, bu olmaz. Onun için cesaret edemiyorum rahat oturmaya.”

KÖPEKLERİ KONUŞARAK DURDURDU

Dağda kalırken Üstad’ımız Cuma günleri, Cuma namazına giderdi. Bir gün beni de götürdü. Namazı kıldık geliyorduk. Dağda koyunlar yayılıyordu. Köpekleri de vardı. Bizi görünce köpekler hücum ettiler, bizi tutmaya geliyorlardı. Üstad’ımız önde başında şemsiye gidiyordu. Köpeklerin hücumunu görünce ben taş toplamaya başladım. Bunu gören Üstad’ımız **“Sen ne yapıyorsun?”** Dedi. Ben de **“Dağdan gelenleri görüyorsun, kendimizi müdafaa etmeyelim mi?”** dedim. **“Ayıp ayıp! At o taşları.”** dedi. Ben de taşları attım. *“Gelsinler bakalım ne olacak?”* dedim.

Köpekler gelince Üstad’ımız, **“Kâfi kâfi, siz vazifenizi yaptınız. Gerçi burası sizin ülkenizdir, fakat biz hain değiliz.”** deyince, köpekler oldukları yerde kaldılar. Bir adım bile ileri gelmediler. Biz yolumuza devam ettik.

NAZARA TENESSÜL EDENİN AKİBETİ

Bir gün, Üstad’ımızdan sorup öğrenmek için birkaç sual hazır etmişim. **Sohbet**

sırasında daha ben sualleri sormadan hepsini cevaplandırdı. Yalnız nazar (bakma) mevzuunda bir sualim kalmıştı. Ben soruyu hiç açmadan hiddetle bir elini öteki eline vurdu ve **“Ben eski Said’den memnun değildim, yalnız üç hâlimden razıyım.”** dedi. Sonra konuşmasına şöyle devam etti:

“İstanbul’da şaşaalı zamanda, haftada bir elbise değiştirirdim. Pırlanta gibi bir elbise giyer, İstanbul’un en şaşaalı yerlerine giderdim. Benim fakih arkadaşlarım birisini gözcü tayin edip beni takip ettirmişler. ‘Bunun peşinden git, bakalım nerelere gidiyor, ne yapıyor?’ demişler. Üç gün sonra arkadaşlarla sohbet esnasında, bana şöyle dediler: **‘Said, sen ne yapsan haktır. Hakka gidiyorsun ve bunda da muvaffak olacaksın.’** ‘Niçin böyle söylüyorsunuz?’ diye sorduğumda şu cevabı verdiler: **‘Şeriata aykırı bir davranışın oluyor mu diye, seni üç gündür takip ettiriyorduk. Baktık ki senin kendi halinden başka şeyden haberin yok. Bunun için sen inşaallah gayende muvaffak olacaksın.’** dediler.”

“Nazar meselesine gelince... Nasıl ki küçük bir ateş ormana atılınca yavaş yavaş o ormanı yakar, mahveder, bitirir. Nazara tenezzül eden bir mü’min de amelini günbegün yer mahveder. Sonra korkarım ki o adamın akıbeti vahim ola!”

KIYAMETE KADAR BONCUK DİZECEK

Üstad’ımız, bir **gıybet** ve bir de **yalandan** hiç hoşlanmazdı, taciz olurdu.

Merhum Molla Resul bana anlattı:

“Biz Van’da iken Van Valisi (âlim bir zattı) ara sıra Üstad’ı misafir eder, sual sorardı. Bir gün bize ‘Siz de gelin.’ dedi. Çarşı kalabalık olduğu için mezarlıktan geçecektik. Bir mezarın başına gelince, Üstad orada dikildi kaldı. Bize ‘Siz gidin.’ dedi. Fakihler gittiler. Ben yaşlı olduğum için geride kaldım. Durdum, Üstadı seyrettim. Belki yarım saat mezarın başında durduktan sonra, yürümeye başladı. Kendisine:

“Allah’a (c.c.) üç kere kalem ederim ki, bana ne gördüğünü söyleyeceksin. Eğer söylemezsen arkadaşlarına bu hali söylerim. Allah rızası için bana söyle orada ne keşifte buldun?” dedim. Hiddetlendi ve **‘Benden ne istiyorsun?’** dedi. Tekrar iki-üç defa yalvardım. Sonunda açıkladı:

“Saliha bir kadının mezarının yanından geçiyordum. Çok saliha bir kadın; fakat ziynete ve boncuğa biraz meyyalmiş. Kırılan boncuğunu dizerken vefat etmiş. Hâlâ o boncuğu dizmekle meşgul. İhtimal ki kıyamete kadar onu dizmekle meşgul olacak. Ve kıyamet koptuğunda **‘Ne kadar çabuk koptu kıyamet! Daha boncuğu dizip bitiremedim.’** diyecek. Ben de orada durmuş Cenab-ı Hakk’ın azametini seyrediyordum.”

KASEM EDERİM O EVDE KIZ OLDUĞUNU BİLMEDİM

Yine Molla Resul anlatıyor:

“On dört-on beş yaşlarında iken keşif ve keramet Üstad Hazretlerinin yanında bir şey değildi. Sonra çıktık caddeye geliyorum. Bizim Van’da, yani şimdi olduğumuz yerde Ermeniler kalırdı, biz aşağıda kalıyorduk. Ermeniler sabah olunca çocukları mekteplerine, büyükleri dükkânlarına, işlerine giderlerdi. Kadınları, bizimkiler gibi çarşaf giyerdi. Kadınları da dışarıda olurdu.”

“Üstad Hazretleri **‘Horhor Medresesi’nden çıkınca yürürken ayağınızın ucuna bakacaksınız, sağa sola bakmayacaksınız. Sağa sola bakarsanız haddinizi bildiririm.’** dedi. Yan yana yola devam ederken, Üstad daima bizi kontrol ediyordu. Anladım ki karşıdan ermeni kadınları geliyor. Başımı kaldırdım ermeni kadınlarını gördüm. Üstad beni dürttü ve **‘Bir daha başını kaldırma.’** dedi. Başımı aşağı indirdim. Öylece Tahir Paşa’nın evine geldik.”

Molla Resul yeminle anlatıyordu:

“Tahir Paşa’nın kızları vardı. Kızlarından birisini Üstad’a nikâhlamak istedi; fakat Üstad kabul etmedi. Daha sonra Paşa’yı başka yere naklettiler, böylece mevzu kapanmış oldu.”

“Bir gün bir sohbet esnasında konu yine bu noktaya geldi. Üstad Hazretlerine **‘Paşa, kızlarından birisini size nikâhlamak istiyordu. Onun için gelip gidiyorlardı, siz görmediniz mi?’** diye sorduk. Üstad Hazretleri, **‘Kasem ederim, ben o evde kız olduğunu bilmedim!’** diye cevap verdi.”

EREK DAĞI’NDA MAĞARA

Cuma günleri kürsüde vaaz yapıyordu. Van eşrafından bazı evhamlı kimseler **“Zaman tehlikelidir, biraz dikkatli ders yapın.”** diye tavsiye ettiler. Bu teklif Üstad’ın hiç hoşuna gitmedi. Zaten bahar da gelmişti. Zernebat’a gitmek istiyordu. Zernebat suyu, Ereğ Dağı’nın eteklerindeki bir dereden çıkan bol bir su idi.

Zernebat’a gitmeden önce bir gün evimize teşrif etmesini rica ettim. Kabul etti. Kendisine bir bardak süt ikram etmiştik. Küçük bir bahçemiz vardı. Sütü içerken bahçeye baktı, ayağını bahçeye attı ve geri döndü. O sene bahçenin meyvesine öyle bir bereket düştü ki, inanın hiç bitmez oldu.

Bir ineğimiz vardı. Yine aynı sene evimizde her zaman süt bulunur, isteyen gelir bol bol içerdi.

Daha sonra Ereğ Dağı’na gittik ve güze kadar orada kaldık. Güzün yavaş yavaş hava serinlemeye ve kar yağmaya başladı. Kaldığımız yer yamaç bir yerdeydi.

Üstad’ımız emir buyurdular: **“Buradan küçük bir kapı açın; içini oyarak mağara yapın. Orası sıcak olur. Kışı burada geçiririz.”** Biz “Üstad’ımız olur mu?” diye itiraz edince, “Elbette olur.” dedi.

Benimle birlikte bir de fakih vardı (Fakih Hasan). Üstad'ımıza çok hizmeti olmuştu. İşte rahmetli Fakih Hasan'la bir yeri kazmaya başladık. Bir ara Üstad'ımız gelip baktı. Karınca yuvası görünce "Bırakın orayı." dedi. "Niçin?" diye sordüğümüzde **"Bir ev yıkarak yeni bir ev yapmak olur mu? Bunları dağıtmayın, başka yer kazın."** dedi. Bu şekilde iki üç yer değiştirdik. Sonunda o rahmetli dayanamadı ve "Vallahi böyle olmaz, o gelir gelmez sen karıncaları karıştır, görmesin. Yoksa bu işi biz bitiremeyiz. Karıncasız yer var mı ki?" dedi. Sonunda bir yeri kazdık. Hiç taş falan da çıkmadı. **Güzel bir mağara yaptık. Beş-altı kişi orada kalmaya başladık.**

Üstad'ımız karıncaların yanına geldiği vakit, bulgur, şeker vs. koyardı. Bir defasında "Şekeri niçin koyuyorsun?" diye sordum. Üstad'ımız "Bu da onların çayı olsun." dedi.

Bir defa Kardeşi Abdülmecit Efendi ve Müftü Efendi ricaya geldiler. "Üstad'ımız! Eğer kar yağarsa burasını kapatır. Bir köye veya Van'a gelip bir oda tutun. Orada yine hizmetinize devam edersiniz." dediler; ancak Üstad'ımız kabul etmedi.

AYAKKABILAR SÖZÜMÜ TUTMUYOR

Bir gün ikimiz beraber şehirden geliyorduk. Yolda, üzerinde namaz kılınabilecek bir taş gördük. Üstad dedi ki "Bunu götürebilsek üzerinde namaz kılarız." Ben arkama aldım. Yolda bir taşa daha rastladık. "Bunu da ben alayım." dedi ve arkasına aldı mübarek. Yol yok tabii... Dağ yoludur... Dağlık... Bir ayakkabı var ayağında, o da kurumuş. Mübarek ayaklarının altı yere temas ediyor. Arada bir ayağından çıkıyor, aşağı kayıyor.

Bunun üzerine "Hey Hey! Bir zamanlar Said, Tahir Paşa ile dolaşırdı, ayağında çizmeler vardı, faytonla gitmeye tenezzül etmezdi... Şimdi şu eski ayakkabılar sözümü tutmuyor." Bunun üzerine ben de **"Efendim keşke o eski günler uzun olsaydı."** dedim. Üstad "Hayır! Bu günüm daha iyidir." dedi.

KİLİSEYİ CİNNİLERİN KÜFFARLARI KARARGÂH YAPMIŞTI

Üstad Hazretleri bir gün bizi çağırdı. "Acayip bir şey gördüm. Size nakledeyim." dedi:

"Gözümü yummuş, tesbihatı okuyordum. Bir muazzam gürültü geldi. 'Mutlaka dağın bir tarafı yıkıldı veya bir muazzam sel bu dereden geçti veyahut bir araba yuvarlandı.' dedim. Gözümü açtım, dağa baktım; fakat bir emare yok. Dereye baktım; su yok. Geldim oturdum. **Kalbime ihtar oldu ki bu kiliseyi cinnîlerin küffarları karargâh yapmışlar.** Burada peygamberlerin, evliyaların tesbihatını okuduğumdan, onlara bomba gibi dokundu. Malum, nur-zulmet bir arada olmaz. Bunlar beklediler; ben tesbihata devam ettim. Bunun üzerine cinnî kâfirler, biz bunun elinden kurtulamayacağız deyip göç edip gittiler. Cenab-ı Hakk'ın rahmetinden ab-ı kevser gibi, maneviyattan bir suyu kilisenin üzerine indirdi. O gürültü, onun gürültüsü idi. Beni uyandırdı. Manevî bir ses işittim."

“Said, biz burayı tathir ettik, temizledik. Sana teslim.”

“Bugünden itibaren buraya kilise demeyeceksiniz; **çilehane** diyeceksiniz” dedi Üstad’ımız. Sonra da biz oranın kapısını penceresini tamir edip yerleştik. O kadar hoş ve müferrah oldu ki Van’dan ziyaretine gelenler, oradan çıkmak istemezdi.

Üstad oradan ayrıldıktan sonra, yerini bir köylü aldı. Oranın köylüleri onu uyardılar: **“Burada Üstad kalmıştır. Sakın buraya ekleme yapmayasınız, orayı cami yapınız.”** Fakat orayı alan yapancı köylü, yerlilerin sözünü dinlemeyip tavla yapmış; hülâsa kirletmiş. Bunun üzerine iki köylü arasına ihtilaf çıkmış. Jandarmalar yetişinceye kadar, çıkan kavgada biri ölmüş. Orayı alan adamları hapsetmişler. O damları ve ağaçları tamamen yıkmışlar. Orası dağıldı gitti yani...

“SAİD NASIL BİR ŞEYHTİR? KERAMETLERİ NİCEDİR?”

O çilehanenin bahçesi çimenlikti. Üstad’ımız seccadesini çimenlerin üzerine serer, namaz kılar, tesbihat yapardı.

Bir akşamüzeri sofî-meşrep bir zat ziyaretine gelmişti. Üstad’ımız o gün zamanında tesbihatına başlayamadı. Onun için bir an önce o şahsı evine göndermek istedi. Ancak o zat gitmek istemedi. Bunun üzerine Üstad’ımız hiddetlendi:

“Sen **‘Bakalım Said nasıl bir şeyhtir, kerametleri nicedir?’** diye gelmişsin. **Ben şeyh değilim, hocayım. Yalnız, sizden biraz fazla okumuşum, o kadar. Birlikte Cenab-ı Hakk’ın kapısını çalıyoruz. Ne zaman açılırsa birlikte gireriz. Haydi, artık kalk git.”** dedi. Adam gidince **“İhtiyar buraya namaz kılmak, tespih etmek için gelmiş, niçin müsaade etmedin?”** diye sordum. Üstad’ımız şöyle cevap verdi:

“Siz biliyorsunuz ki bazı insanlar yanımda buldukları zaman, onları, boynuma binmiş, ayakları ile kalbimi sıkıyor ve nefesimi daraltıyor gibi zannediyorum. O zaman bir şey yapamıyorum. Bazı insanlar da sizin gibidir ki benimle yekvücut, kendi vücudum gibidir; burada başka insanlar yok gibi zannediyorum. Onun için itiraz etmeyin. O adamı göndermeye mecbur kaldım.” dedi.

O BENİM KAPICIMDIR

Üstad’ımız, keramet beklemezdi; bilakis taciz olurdu. Kendisinden keramet bekleyen ve şahsına makam verenlerden de hoşlanmazdı.

Tesbihata başladığında iki üç saat sürerdi. Bir gün ben çalışırken Üstad’ımız bana, “Gel, seni bekliyoruz” dedi. Molla Resul merhum, Üstad’ımıza “Yahu senin işin de anlaşılmıyor! Şeyh istersen burada, âlim istersen burada, hoca istersen biz varız. Onu ne yapacaksın?” Üstad’ımız “Ne yapayım o benim kapıcımıdır, o gelmeden bir şey edemiyorum, yanıma gelsin” dedi. Molla Resul “Peki, gelsin otursun” dedi.

Ben şimdi itiraf ediyorum ki ben Üstad’ımızdan keramet, himmet gibi şeyler bekleliyordum. Yalnız bir gün bana dua etti; ama ben hiddetlendim ve “Benim

istediğim duayı yapmıyorsun” dedim.

“Peki, sen ne istiyorsun?” dedi. Ben de “Okuyorum, fakat okuduklarımı iyice anlayıp hıfzedemiyorum. Zihnim biraz açılıns istiyorum” dedim. “Peki, oku oku ne olacak, âlim mi olacaksın?” deyince, “Evet” dedim. “Peki, senin hakkında ilmin hayırlı olduğunu biliyor musun?” dedi. Bunun üzerine şöyle dedim:

“Ben duymuşum. Peygamber Efendimizden (a.s.m) sormuşlar; farzlardan sonra en âlâ amelimdir buyurmuş.” Üstad’ımız “Ya hayırsız olursa?” dedi.

“Efendim, ilim de hayırsız olur mu?” dedim. Üstad “Görülmüştür. Seferberlikten evvel, ilmine gururlanmış, dalalete gitmiş, hatta mürtet olmuş, burada tutunamamış, İran’a adam gönderip vurdurmuşlar. Sen hakkında hayırlısını iste kardeşim. **Sen âdeta kıtlıktan kurtulmuş, zengin bir sofraya bulunca çatlayıncaya yemek yemiş birisine benziyorsun. Sen de kendine göre oku!**”

“Peki Efendim” dedim.

Ben şimdi anlıyorum. Demek Üstad’ımız beni bu yüzden beraberinde götürüyordu. Zira ben kendisinden keramet beklemiyordum.

BİR HOROZ, BİR DÜNYA!

Erek Dağı’nda her şeyi tamamladıktan sonra, Üstad’ımız dedi ki:

“Her şey tamam yalnız bir eksikimiz var. Bize bir horoz lazım; vakti bilemiyoruz.” Ben:

“Üstad’ım, bizim beyaz nişansız bir horozumuz var, O’nu getirelim.” dedim. Biraz durduktan sonra:

“Evet, horoz güzel; ama onu getirsen yalnız başına canı sıkılacak ve bana bir hanım lazım diyecek. Yalnız kalınmaz.”

“Efendim, tavuğumuz çoktur. Bir de tavuk getiririm.”

“Onların ikisine de erzak lazım, yiyeceklerini isteyecekler.”

“Efendim, buğdayımız çoktur, bir miktar buğday getiririm, yerler.” Sonunda bana döndü ve:

“Kardeşim, ben dünya gailinden, çamurundan çıkmak istiyorum. İstemez, getirme!” dedi.

ÖMRÜMÜN BOŞ GEÇMESİNİ İSTEMİYORUM

Erek Dağı'nda kaldığımız sürece cuma namazları için Van'a giderdik.

Bir defasında yine namaz için Van'a doğru ilerlerken, Üstad, Molla Resul ve arkadaşlara dedi ki:

“Ya siz önden gidin ben arkadan geleyim ya da ben önden gideyim siz arkadan gelin.” Molla Resul:

“Üstad'ım, uzun yolda herkes yanına arkadaş ister ki eğlenerek gitsin! Sen ise bizi reddediyorsun. Hikmeti nedir?” Üstad, **“Siz beni meşgul ediyorsunuz. Van'a varana kadar birçok evradımı okur bitiririm. Siz benimle gelince, beni konuşturuyorsunuz, vazifemden geri kalıyorum.”** dedi ve ilave etti:

“Bazı insanlar vardır ki ekin biçen işçilerin yanına gittiği zaman onları gayrete getirmek için o da biçmeye başlar. Bazıları da çalışan işçileri çağırır, ‘Hele gelin bir sigara içelim.’ der, onları tembelleştirir. Siz de onlar gibi beni işimden geri bırakırsınız. Onun için ömrümün boş geçmesini istemiyorum.”

“HAYVANLARIN GIYBETİNİ YAPMAYA HAKKIN YOK!”

Bir gün ekmeğimiz bitti. Ben Van'a, ekmeğe almaya gittim. Geri dönüyorduk ki birkaç köpek bana saldırdı. Çoban yetişti, beni müdafaa etti. Yerimize vardığımda Üstad **“Çok yoruldu mu?”** diye sordu.

“Efendim hiç yorulmadım, fakat köpekler üzerime hücum ettiler, çoban yetişmese idi beni yutacaklardı.” diye cevap verdim. Aradan biraz zaman geçti, tekrar söyledim:

“Bu hayvanlar süt içe içe ayı gibi olmuşlar. Beni de yiyecektiler.” Bunun üzerine Üstad hiddet etti ve şöyle dedi:

“Kardeşim yeter! Hayvanların gıybetini yapmaya hakkın yok! Onlar vazifelerini yapmaya mecburdurlar. Bir lokma ekmeğe için sahiplerine o kadar sadakat gösteriyorlar...”

Bana hayvanların bir daha gıybetini yaptırmadı. Ben de yapmadım.

“Said çökmüş, ihtiyarlamış” Demesinler Diye Hep Tıraş Oluyorum

Üstad'ın iki usturası vardı. Haftada iki defa tıraş olurdu. Bu Molla Resul'un dikkatini çekmiş olacak ki, bir defasında sordu:

“Üstad'ım, senin ne ilmini anlayabildik ne de amelini! Nedir bu halin? Kendine eziyet edip haftada iki defa tıraş oluyorsun?”

Üstad buyurdu ki:

“Ben esaretten evvel çok zındıkları titrettim. Yumruğum hep onların başında olsun! Şimdiki zındıklar, Said çökmüş, ihtiyarlamış demesinler diye, hep tıraş oluyorum.”

ÜSTAD'DAN AYRILIŞ

Üstadla ayrılmamız şöyle oldu. Bana: **“Kardeşim ihtimaldir ki beni götürürler, sen evine git.”** dedi. Dedim: **“Nereye götüreceklerse ben de seninle gelirim.”** Dedi: **“Yok, sen ailenin yanına git.”** Ben yola çıktım. Kendisi bir tepenin başında oturmuş bana bakıyordu. Ben tamamen uzaklaştım, gördüm ki halen arkamdan bakıyordu. İki gün sonra geldiler ve Üstad'ı götürdüler.

ŞARKTAN SÜRGÜNLER BAŞLADIĞINDA

Şarkın şeyh ve ağalarını sürgün edeceklerdi. Bir gün şarkın âlim ve tarikat şeyhlerinden Şeyh Enver Efendi, yanında bir at ve giysilerle geldi. Üstad'a dedi ki:

“Bunları al; beraber hududu geçelim. Orada bir yer bulur, ibadetlerimizi daha rahat yapabiliriz.” Üstad:

“Şeyhim ben gelmeyeceğim. Sen serbestsin gidebilirsin; sen git. Elimden gelse ben daha içeriye gitmeye çalışacağım. Ta ki benim yumruğum bir takım zındıkların başlarından eksik olmasın.”

Şeyh Enver oradan ümidini keserek meyusane ayrılıyor. Yolda Ali Çavuş isminde bir talebesine rast geliyor. Şeyh, Ali Çavuş'a emrediyor ki:

“Ali Çavuş, ne yapıp edin, Üstad'ı buradan kurtarın! Yoksa onu götürecekler.” Ali Çavuş Şeyh'e diyor:

“Sen kendi başının çaresine bak. O kendini kurtarır.” Şeyh ağlayarak diyor ki:

“Ali Çavuş siz Üstad'ı tanımamışsınız ve daha tanıyorsunuz. Sizi kasekle temin ederim ki seksen tane benim gibi Şeyh Enver'i eritseler daha Üstad'ın bir parmağını ikmal edemezler. Beni onunla kıyas etmeyin, O'nu kurtarmaya çalışın.”

28 SENE SONRA ÜSTAD HAZRETLERİ'Nİ ZİYARET

Üstad Van'dan ayrıldıktan 28 sene sonra Emirdağ'ında ziyaretine gittim. Beni içeri aldılar. Üstad'ın odasına girdik. Beni görünce:

“Dur bakalım, seni tanıyabilecek miyim? Benim Van'da bir Molla Hamid'im vardı. Sen o olmayasın?” Ben **“Evet, hizmetkârınızım”** dedim. Beni öyle bir kucakladı, sıktı ki kuvvetli bir genç ancak öyle sıkabilirdi.

“O vakit zayıftın, şimdi gelişmişsin.” Zübeyir Ağabey’e dönerek **“Zübeyir bak! Van’da tek başına benim hizmetimi görüyordu. Siz üç dört kişi ancak görüyorsunuz.”**

“Otur, otur! Van’daki sinema perdelerini çevir bakalım. Kimler gitmiş, kimler kalmış?” Bazı kimselerin hayatta olduğunu, selamlarını söyledim. Muhammed Salih Efendi’nin ismi gelince, “O benim kardeşim de gitmiş, bizi bekliyor.” dedi. Ben, “Efendim, o Hicaz maksadıyla Medine-i Münevvere’ye gitmiş.” “Fesuphanallah! O benim dualarımda gidenlerle beraber geliyor, sen hayattadır diyorsun.” Zaten ölmüş olanlara hiç vefat etti, ölmüş demezdi. **“Filanca gitti, bizi bekliyor.”** derdi. Sonra “Zernebat’a gidiyor musun?” diye sordu. **“Efendim, Zernebat suyu Van’a gelmiş, evlerimize almışız.”** “Afiyetle için.”

Üstad’la görüşmemiz Ramazan ayının yirmi yedinci gecesine rast gelmişti. Akşam namazının vakti geldi. “Gidin odanızda kılın” buyurdular. Ben, “Sen kılmayacak mısın?” diye sordum. “Kılacağım” dedi. Bunun üzerine ben, “Ben de sizinle kılmak istiyorum.” dedim. Üstad, **“Sungur, bu kardeşim ikinci Hulûsi’nin kafasındadır. Gelin bu gün beraber kılalım.”** dedi. Cüppesini giyerken bana döndü ve “Şimdi bu kardeşim, ‘ben de giyseydim’ diyecek.” dedi ve bana giydirdi. Çıkardım. Namazı kıldık. Tesbihattan sonra Yasin-i Şerif’i kendisi okudu ve duasını yaptı. “Artık odanıza gidin.” dedi.

Merhum Zübeyir Ağabey bana döndü ve “Sen Üstad’la nasıl konuşuyorsun böyle? Biz hiçbir şey söyleyemeyiz. Kendisi emreder, biz yaparız. Neyse artık işimize bakalım.” dedi. Ben kendisine “Ben oturamam, çok uykum geldi.” dedim. Bunun üzerine Zübeyir Ağabey bana bir hap verdi. Onu yuttuktan sonra hiç uykum gelmedi. Sabahleyin yine bir ziyaretine gideyim istedim. Gittim ve **“Efendim, yine emrederseniz hizmetinizde bir müddet kalmak istiyorum.”** dedim. Üstad, **“Kardeşim bin aydır buradasın. Daha ne istiyorsun?”** dedi.

O arada mübarek gözlerinden yaşlar aktığını fark ettim. **“Gözleriniz sağlamdır, niye böyle yaş geliyor?”** diye sordum. **“Bana verilen zehri yere dökseler yeri yakardı.”** dedi. Ben, “Kendine niye dikkat etmiyorsun?” deyince Üstad, **“Biraz yemeğimiz kalmıştı. Ekşimesin diye pencerenin önüne koyuyoruz. Gelip içine zehir koyuyorlar. Ben ne yapayım?”** dedi ve ekledi:

“Eğer ben ölürsem, bana acımayın. Risale-i Nur ikmal edildi. Risale-i Nur size kâfi ve vafidir.” Ben de bu arada merak ettiğim bir hususu kendilerine sordum:

“Efendim! **İhlâs Risalesi’nin** on beş günde bir defa okunmasını emretmişsiniz. Bu ihlâs dua değil, salâvat değil... **On beş günde bir defa okunmasının hikmeti nedir?”** Üstad:

“Kardeşim mümkünse her gün okuyun. Bütün ibadetlerin başı, mâyesi ihlâstır.”

bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-II

"İlk Görüşmemiz Bir Akşam Namazı ile Başlamıştı"

"Bir sonbahar günüydü. Nurşin Camiinde namazını kılıp gelen Ağabeyim (Abdullah Ekinci) bana hitaben:

"Hamid, Nurşin Camiine Bediiüzzaman gelmiş, oraya biraz odun götür." dedi. Ben bir miktar odun alarak Nurşin Camiine gittim. Camide beklemeye başladım. Az sonra oradaki bir zat, **'Ne bekliyorsun kardeşim'** diye sordu."

"Ben de *'Efendim, buraya bir hoca gelmiş, kendisini görmek istiyorum'* dedim. Bana **'Kardeşim, akşam namazının vakti geldi, bir ezan oku da namaz kılalım'** dedi. O zamanın bir hatırası olarak zikrediyorum, ezan okumasını bilmiyordum, küçüktüm. Ben sesimi çıkarmadım ve sustum. Benim sustuğumu görünce, kendisi çok tatlı bir seda ile akşam ezanı okudu. Sonra beraber namaz kıldık. Arkasında kıldığım ilk namaz, o akşam namazı olmuştu. Namazdan sonra tesbihatı da yaptık. O günkü ezan, namaz ve tesbihat, beni sanki bir cennet âlemine götürmüştü."

"İlk görüşmemiz bir akşam namazıyla başlamıştı. Bana **'İşin olmadığı zaman gel, beraber namaz kılarız'** demişti. Artık her gün yanına devam etmeye başladım. Giderken de odun götürüyordum."

"Odunu kabul etmek istemedi. Bana **'Bir amele bul, ağaçları budayalım. Çıkan parçalarla hem odamızı, hem de camiye ısıtırız'** dedi."

"Ben bir arkadaşla gelerek camiin avlusundaki karaağaçları budamaya başladım. Bu esnada Üstad bir battaniyeye sarılarak durmuş, bizi takip ediyordu. Van Valisi Süleyman Sabri Paşaya haber göndererek Horhor vakfiyesinden camiye odun göndertmesini istemişti."

"Nurşin Camii İrfan Yuvası Olmuştu"

"Nurşin Camiine gelişlerinden bir ay geçmemişti. Kıymetli âlim zatlar, ders almak için yanına gelmeye başladılar. Molla Resûl, Molla Yusuf, Molla Maruf en yüksek ilmî meseleleri hiç çekinmeden Üstad'a sorarlardı. Nurşin Camii bir ilim ve irfan yuvası olmuştu."

"Bunlardan birisini nakledeyim:

"Molla Resûl'ün sorduğu bir ilmî suale Üstad, eski âlimlerden birinin aksine cevap vermişti. Molla Resûl itiraz edince Üstad bu cevabında ısrar etti. Hattâ Üstad biraz

hiddetlice:

'Efendiler *Eski Said* öldü, siz hâlâ beni *Eski Said* olarak tanıyorsunuz. Şimdi karşınızda *Yeni Said* var. Cenab-ı Hak *Yeni Said*'e öyle bir ihsanda bulunmuş ki, musanniflerin hepsi ilim denizi olsalar, *Said*'in topuğuna varamazlar. Her ne kadar metnin zâhirine, söylediğim mâna sizce muvafık görünmüyorsa da hakikati budur, bunu böyle kabul ediniz. *Eski Said*'in on senede verdiği derse, *Yeni Said*'in on ay dersi kâfi gelebilir.'

"Bilsen Gayret Ne Hayırlı Bir İştir"

"O kışı çok tatlı hatıralarla geçirdik. Baharda odun kırmış, camiye odun çekiyordum. Üstad da bana odun taşımak için yardım ediyordu. Kucağına bir demet alıp taşımaya başladı."

"Ben Üstad'ın odun taşımamasını istemedim. *'Efendim, işte ben taşıyorum. Siz oturunuz.'* dedim. Üstad cevaben aynen şunları söyledi:

"Birader, gayretim kabul etmiyor, sen çalışsın ben oturayım. Eğer bilsen gayret ne kadar hayırlı bir iştir, ömrünü bir dakika boşa geçirmezdin!"

"Bu Hayvanın Gıybetini Yapmayın"

"Bir gün camiin hücre kapısını açık unutmuştuk. Talebe arkadaşların küpte kavurmaları vardı. İçeri giren bir köpek, küpe kafasını sokup kavurmaları yemiş, sonra da kafasını çıkaramayınca küpü kırıp kaçmış."

"Talebe arkadaşların canı çok sıkılmıştı. Bir tertiple köpeği tekrar celb edip, sopa ile döveceklerdi. Üstad vaziyeti öğrenince, onları vazgeçirmek istedi. Molla Resûl:

"Seyda biraz kıymamız vardı. Biz kıyamıyorduk ki, yiyelim. Halbuki bir köpek gelerek hem kıymayı yemiş, hem de küpü kırmış. Bize zarar verdi. Nasıl biz onu dövmeyelim?" dedi, Üstad:

"Molla Resûl, senden soruyorum, vicdanen söyle, sen aç kalsan, paran da olmasa, bir şey almaya gücün de olmasa, nihayet açık bir yerde bir et bulsan, yer misin, yemez misin? Halbuki aklın var, idrak ediyorsun ki, bu etin sahibi var.'" diye konuştu.

"Molla Resûl, Üstad'ın bu konuşması üzerine bir müddet konuşmayarak sustu: Sonra cevaben: '*Evet, yerim Seyda!*' dedi. Üstad tekrar buyurdu ki:

"Bu hayvandır, akli yoktur. Haramı helâli bilmiyor. Hayır ve şerri tanımıyor. Sahibinin kendisini döveceğini de bilmiyor. Elbette açık kapıdan girip, kıymalarınızı yemiş. Bundan dolayı cezaya müstehak mıdır? Sizden soruyorum, elinizi vicdanınıza koyarak cevap verin."

"Sonra Molla Resûl ve arkadaşları, köpekte kabahat yoktur diye kabul ettiler. Üstad:

"Madem öyledir. Bu hayvanın gıybetini yapmayın ve helâl edin!"

"Molla Resûl, Üstad Hazretleriyle biraz samimî konuşurdu, hem yaş itibariyle de Üstad'dan birkaç yaş büyüktü. Gülerek, Üstad'a hitaben: "*Seyda içimizden gelmiyor ki, helâl edeyim. Fakat siz helâlleşmeye bizi ikna ettiniz.*" dedi."

"Temel Sağlam Olursa"

"Üstad, Cuma günleri Nurşin Camiinde vaazlar verirdi. Vaazların konusu **haşir**, **âhîret** ve **vahdaniyet** üzerindedir. Molla Resûl yine bu vaazlar sırasında bir gün Üstad'a dedi ki:

"*Seyda vaazlarınızdan biz bile anlamıyoruz. Başkaları nasıl anlasın?*" Üstad:

"Evet, vaazlarım anlaşılmıyor. Benim gayem imanın temellerini sağlam inşa etmektir. Temel sağlam olursa, zelzelelerle yıkılmaz. Biriniz yanıma oturunuz, mevzu derinleşince bana hatırlatınız." diye buyurmuştu.

"O kıştan sonra Üstad Erek dağına çekildi. Zernabad suyunun başında vakitlerini geçirmeye başladı."

Üstad'ın Hayvanlara Şefkat ve Sevgisi

"Erek dağında bir yaz mevsimi boyunca kalmıştık. Burada Üstad Hazretlerinin, hayvanlara olan şefkat ve sevgisinden de bir-iki misâl anlatmak isterim. Dağlarda bol miktarda yaban elmalarına rastlamaktaydık. Biz bu elmalardan koparıp yemek istediğimiz zaman, Üstad mani olurdu."

"Bizim hissemiz bağlarda ve bahçelerdedir. Bizim rızığımızı Cenab-ı Hak oralarda tayin etmiştir. Bu yabancı meyveler, yabancı hayvanların rızığıdır. Onların kısmetine dokunmamamız lâzımdır." derdi.

"Yine Erek dağından hayvan kestiğimiz zaman, hayvanın işkembe, ciğer ve barsak gibi organlarını bırakmamızı, hayvanların yiyeceklerini söylediler."

"İnsan Cesur Olmalıdır"

"Bir gün dereye su getirmeye gidecektim. Fakat dere korkulu bir yerdi. Vahşi hayvanların bulunduğu bir mevkiydi. Orada ise güzel içme suyu bulunuyordu. Ben korktuğumu söyleyince, **'Niçin korkuyorsun'** dedi. Ben de *'Efendim, o dereye her türlü vahşi hayvanlar bulunuyor'* dedim."

"Üstad ise beni cesarete alıştırmak için, *'Yalnız olarak git, sana hiçbir şey olmaz, korkma.'* dedi. Gidip dereye suyu alıp getirdim. Döndüğümde Üstad: **'Ne gördün?'** diye sordu. Hiçbir şey görmediğimi söyleyince:

"İnsan biraz şecaatli olmalıdır." diye mukabelede bulundu. Ben kurtlardan korktuğumu söyledim. Bu defa da bana,

'Geçen gece, geç vakitte ben kalkmış, elbisemi giyiyordum. Açık kapıdan bir hayvan girdi. Ben köpek zannettim. Sonra bana doğru geldi. Baktım ki bir kurt! O zaman kendi kendime düşündüm, bu hayvanın niyeti nedir acaba?'

"Karşımda durarak bana bakmaya başladı. Yarım saat kadar durdu. O bana, ben ona baktım. Sonra dönüp çekip gitti. Ben onun hâlini şöyle değerlendirdim:

"Lisan-ı halinden diyordu ki, bu kadar yanında durdum. Bana bir ikramda bulunmadın. Ben de sana minnet etmiyorum. İşte gidiyorum. Rezzak-ı Hakikin'in sofrasında rızıkımı arayacağım."

"Üstad bu hâdiseyi anlattı ve devamla:

"Halbuki görüyorsun ki, elimizde hiçbir silâhımız yoktur. Eğer bu hayvanlar başboş olsalar, irade-i ilâhiye haricinde bulunsalar,

hepimizi burada parçalayıp dağıtırlar."

"Bir Sofi Gelmişti"

"Talebe arkadaşlarla birlikte bu yeni odamızda, günlerimiz Üstad'ımız yanında mesut bir şekilde geçiyordu. Sonraki günlerde Van Müftüsü Şeyh Masum Efendi, Üstadı Van'a götürmek için geldi, çok ısrar etti. Fakat Üstad, Erek'ten ayrılmadı."

"Odacıkta bir müddet kaldıktan sonra, aşağıya indik. Zernabad'ın başında eski bir manastır harabesi vardı, orada kalmaya başladık."

"Üstad bir gün çimenlerin üzerine seccadesini sermiş, tesbihatını yapıyordu. Biz de talebe arkadaşlarla odun kesiyorduk. Akşamüzeriydi. Üstad bizi yanına çağırды. Gittiğimizde yanında bir sofi vardı. O gelen sofi Üstad'dan bir keşif ve keramet bekliyordu. Halbuki biz Üstad'dan böyle bir şey beklemezdik."

"Üstad, sofinin kalkıp evine gitmesini istiyordu. **'Evinde çocukların seni bekliyor.'** dedi. Fakat sofi gitmek istemiyordu. Bu defa Üstad ona:

"Senin kalbini okumamı istiyorsun? Said nasıl bir şeyhtir diye düşünüyorsun. Kerametleri nasıldır, diye keramet bekliyorsun. Buraya kadar kalkıp, bunlar için gelmişsin. Halbuki ben şeyh değilim, hocayım. Yalnız sizden biraz fazla okumuşum.'

diyerek Üstad tevazu gösteriyordu. Yani Üstad sofiye ders vermeye devam ediyordu:

"Ben talebelerimle birlikte Cenab-ı Hakk'ın kapısını çalıyorum. Ne zaman açılırsa, birlikte gideriz. Haydi kalk git." diye adamın gitmesini istedi."

"Adam gidince:

"Adam buraya bizimle birlikte namaz kılıp, dua etmeye gelmişti. Niçin müsaade etmediniz?" diye Üstada sordum."

"Üstad bunun üzerine buyurdu ki:

"Siz biliyor musunuz? Bazı insanlar vardır ki yanıma geldikleri zaman boynuma binmiş, ayakları ile kalbimi sıkıyor ve nefesimi daraltıyor. Bir şey yapamıyorum. Bazı insanlar da vardır, sizin gibi,

yek vücud oluyorum. Burada başka insan yok, yalnız kendi vücudum gibi hissediyorum. Onun için itiraz etmeyin, o adamı göndermeye mecbur kaldım.'

"Molla Resûl, Üstad'la çok samimi olurdu. Üstad'ın daima beni yanında buldurmasına bir gün itiraz etti.

"Sizin işinize aklımız ermiyor. Eğer şeyh istersen buralarda çok, yakında Arvasiler vardır. Hoca istiyorsan işte bizler varız. Bunu ne yapacaksın ki, daima çağırıyorsun?" Üstad cevaben:

"Ne yapalım, Molla Hamid benim kapıcımdır. O gelmeden ben bir şey yapamıyorum.'

Molla Resûl: **'Peki'** diyerek sesini çıkarmadı.

"Ben doğrusu Üstad'dan bir keramet, bir keşif gibi şeyler beklemiyordum. Samimi ve safiyane hizmet ediyordum. Üstad da herhâlde böyle olunca sıkılmıyor ve bu sebepten beni seviyordu."

"Her Şeyin Hayırlısı, Hayırsızı Olur"

"Bana bir gün dua etmişti. Ben de kendisine karşı bir serzenişte bulundum. *'Benim istediğim duayı siz yapmıyorsunuz'* dedim. Nasıl bir dua istediğimi sordu. Ben de okuduklarımı anlamak ve ezberime almak için, ilim sahibi olmam için duasını talep ettim."

"Âlim mi olacaksınız?" dedi. Ben de *'Evet'* deyince:

"Peki senin hakkında ilmin hayırlı olduğunu biliyor musun?" dedi. Ben de cevaben:

"Peygamberimizin, farzlardan sonra, en iyi amelin ilim olduğunu buyurduğunu söyledim. *'Hayırsız ilim de olur mu?'* dedim."

"Üstad her şeyin hayırlısı ve hayırsızı olduğunu söyledi. Seferberlikten (Birinci Cihan Savaşı) önce ilmine gururlanıp da dalalete giden birisinin acı halini anlattı. Bana dönüp tekrar: **"Sen, hakkında hayırlısını iste kardeşim.'** diye buyurdu."

"Tesbihat Namazın Tohumu Hükmündedir"

"Arkasında kıldığım namazlardan çok zevk alırdım. Namaza duruşu bir mehabet ve haşyet verirdi insana. Namazdan sonra tesbihat hakkında şu dersi vermişti bize:

"Namazın sonunda tesbihat, namazın tohumu, çekirdekleri hükmündedir."

"Hazin bir sada ile bizden çok ağır tesbihat yapardı. **'Sübhanellellah'** derken, çok içten ve yavaş bir şekilde duyardık sesini. Çok namaz kılan hocaları görmüşümdür. Fakat böyle hazin ve huşu içinde kılana rastlamadım. **'Lailahe illallah'** diye tesbihata başladığı zaman, eğer yanında bir tarikat ehli olsa cezbeyle gelirdi. Sesi top güllesi gibi tok çıkıyordu."

"Hoca Kisvesine Girmiyordu"

"Cumhuriyetin ilk seneleriydi. Henüz sarıklar yasaklanmamıştı. Van'da hocalar hep sarık sararlardı. Fakat Üstad sarık sarmıyordu. Ayrıca cübbe de giymiyordu. Hoca kisvesine girmiyordu. Bir gün talebe arkadaşlardan birisi kendisine:

"Herkes sizi hoca bilmiyor, hoca kisvesine niçin girmiyorsunuz? Niçin sarık sarıp cübbe giymiyorsunuz?" demişti. Üstad o arkadaşına:

"İmam-ı Azam gibi zatların giydiği ilmî kisveyi ben nasıl giyeyim? Onların kıyafetine ben nasıl girebilirim?" diye cevap verdi. Çok mütevazı idi. Bu sebepten ben de kendisini ilk defa Nurşin Camiinde gördüğümde hoca olup olmadığını bilememiştim."

"Nurlar İçinde Kalmışım"

"Nurşin Camii deyince hatırladım: Camide kaldığımız günlerde oturduğu odada bana hitaben:

"Molla Hamid, bak ben Nurlar içinde kalmışım." deyince ben anlayamadım. Bu defa Üstad anlatmaya devam etti."

"Doğduğum köy Nurs, annemin ismi Nuriye, hocam Nuri, kaldığım cami Nurşin, bak duvarda Osman-ı Zinnureyn yazılı" diye duvarda asılı duran levhayı tebessüm ederek gösterdi."

"Rızkını Sen mi Veriyorsun?"

"Hayvanlara, canlı varlıklara karşı şefkati, merhameti saymakla bitmez. Bu hususta

çok hatıralarımız vardır. Bir gün talebelere '**Ben tesbihatımla meşgul olacağım, siz gidip gezin**' demişti."

"Bu gezinti sırasında bir taşın üstünde, bir kertenkeleyi öldürmüştüm. Dönüşte Üstad ne yaptığımızı, nerelere gittiğimizi sordu. Ben de gezdiğimiz yerleri anlattım. Sonra da bir kertenkeleyi öldürdüğümü söyleyince, Üstad çok üzüldü. Bana:

'Evini harap etmişsin!' dedi. Ben de '*Bizde yedi kertenkele öldürmenin bir hac sevabı kazanacağını söylerler*' dedim. Bu defa Üstad: '**Otur da konuşalım, kim haklı, kim haksız?**'

'O hayvan sana taarruz etti mi?'

"Hayır."

'O hayvanın rızkını sen mi veriyorsun?'

"Hayır."

'Sen mi yarattın?'

"Hayır."

'Bu hayvanların niçin yaratıldıklarını, yani fitrî vazifelerini biliyor musun?'

"..."

'Bu hayvanı yaratan Hâlık senin öldürmen için mi yaratmış? Sana kim dedi öldür? Bu hayvanların yaratılışında binlerle hikmet var. Bu hikmetler saymakla bitmez. Onu öldürmekle hata etmişsin!' diye bana orada ders verdi."

"Biz Hain Değiliz"

"Erek'te kaldığımız günlerde, cuma namazları için beraber şehre inerdik. Yine böyle bir cuma günü şehre namaza gitmiş, geliyorduk. Yolda kocaman köpekler dağdan inerek geliyorlardı. Ben köpeklere taş atmak için, yerden taş toplamaya başladım. Üstad '**Ne yapıyorsun?'** diye bana hitap etti. Ben de '*Efendim dağdan gelen köpekleri görmüyor musun? Kendimizi müdafaa etmeyelim mi?'* dedim."

"Üstad gülerek '**Ayıp ... ayıp, at o taşları yere**' dedi. Ben de taşları yere attım. Ne olacak diye bekliyordum. Üstad elindeki şemsiyeyi köpeklere doğru uzattı. '**Biz hain değiliz, yolcuyuz!'** deyince, köpekler oldukları yerde durdular, hücumu ve havlamayı terk ettiler. Biz de oradan geçerek yolumuza devam ettik."

"Şecaatli Ol, Korkma"

"Yine köpeklerle ilgili latif bir hatıram daha vardır:

"Dağda, Üstad'ın ziyaretine birkaç misafir gelmişti. Akşam misafirler bizde Üstad'ın misafiri olarak kalacaklardı. Üstad etraftaki yakın köylerden yatak getirmemi söyledi. Ben, yatak getirmeye gidecektim, fakat korkuyordum. Yolda yırtıcı hayvanların hücumuna uğrarsam ne yapabilirim diye düşünüyordum. Dışarı çıkıp söğüt ağacından bir dal keserek sopa yaptım. Dalı keserken Üstad dışarı çıktı. '**Sen**

hâlâ gitmedin mi?' diye sordu. Ben de yırtıcı hayvanlara karşı bir sopa yaptığımı söyleyince, yine tebessüm ederek:

"Ayıptır ayıptır, neden korkuyorsun? Taş var, sopa var, hâlâ korkuyorsun. Köpekler sana bir şey yapmaz.'" dedi."

"Ben bunun üzerine oradan ayrıldım. Elimdeki sopayı da attım. Köye doğru yola çıktım. Köyün yakınlarında bir sürünün etrafında köpekler dolaşıyordu. Gececeğim yolun üzerinde de kocaman bir köpek yatmış bekliyordu. Görünmeden geçmenin imkânı yoktu. Diğer köpekler de koyunların etrafında geziyorlardı. Köpeğe yaklaşınca hayvan ayağa kalktı, şöyle bir gerindi, sonra yoldan aşağıya inerek, âdeta bana yol verdi. Çoban yukarıdan bakıyordu. Geçip köye gittim. Köyün girişinde ellerinde sopa olan bir kaç genç ve ihtiyar adam gördüm."

"Onlar bana nereden geldiğimi sordular. Söyleyince, bayırda sürüyü ve köpekleri nasıl geçtiğimi sordular. Ben de olduğu gibi anlattım. Onlar '*Biz üç dört kişi sopalı olarak sürüye yaklaşamıyoruz. Köpeklere koyun sütü içiriyorlar, kurtlara karşı müdafaa için... sana nasıl yol verdiler?'* diye hayretlerini söylediler."

"Seyda'ya inanmayanın (yani velayetine inanmayanın) imanı var mıdır?" diye konuşmaya başladılar. (Onlar Üstad'a Seyda diyorlardı.)

"Sonra yatakları alarak tekrar döndüm. Üstad beni karşıladı. Yolda köpeklerin hücum edip etmediklerini sordu. Ben de hücum etmediklerini söyleyince, yine Üstad:

"Şecaatli ol korkma!" diye bana cesaret dersi verdi."

"Hayvanların Yuvasını Dağıtmayın"

"Erek Dağında havalar iyice soğuyana kadar kalmıştık. Artık neredeyse kar yağmaya başlayacaktı. Kaldığımız yer bayırdı. Bayıra pencere gibi bir yer açarak, oraya bir oda yapmamızı istedi."

"Bayırın yamacında Üstad'ın istediği odayı yapıyorduk. Kazarken karınca yuvası çıktı. Üstad karınca yuvasını gördü. Orayı kazmamızı istemedi. Sebebini sorduğumuzda:

"Bir ev yıkıp, bir ev yapmak olur mu?" diye cevap verdi. **"Bu hayvanların yuvasını dağıtmayın, başka yeri kazın"** diye emretti."

"Biz başka tarafı kazmaya başladık. Oradan da karınca yuvası çıktı. Böylece üç yer değiştirdik. Bana yardım eden bir talebe arkadaş daha vardı. O, '*Böyle olur mu hiç?'* diye bana sordu. '*Üstad gelir gelmez karıncaların üzerine toprak atalım. Yok, eğer böyle giderse biz akşama kadar, bu odayı yapamayız.'* diyordu. Orada hemen hemen karıncasız yer yoktu. Nihayet orada güzel bir odacık yaptık."

"Üstad karınca yuvalarının yanına gelince, ekme , bulgur ve  eker koyardı. Kendilerine  ekeri niçin koyduğunu söylediğimiz zaman:

"Bu da onların  ayı olsun" diye gülerek cevap verirdi. Mübarek  stad bütün hayvanlara, bütün varlıklara karşı çok  efkatliydi. Bir karıncayı bile incitmek istemezdi."

"Vaktini Hiç Boş Ge irmiyordu"

"Zernabad suyu başında, eskiden çok sık ağaçlık vardı. Ağaçlar budanmamı  olduğundan dallar birbirine girmişti. Dalların  zerine  stad'ın çıkıp oturacağı bir köşk yapmı tık. Biz talebeler aşağıda kalıyorduk. Üstad akşamları da, ağaçtaki yerinde kalıyordu. Ben  ahid olduğum kadarıyla, hiç boş vaktini görmüyordum. Daima bir i le meşgul oluyordu. Ya okuyor ya dua ediyor ya namaz kılıyor, mutlaka bir me guliyeti oluyordu. Yalnız misafirler geldiği zaman onlarla sohbet edip, al kadar oluyordu."

"Gelen misafirlere köylerinde cami olup olmadığını, hocalarının hangi dersi okuttuğunu soruyordu. Gelen misafirler, eğer '*Hocamız yok, camimiz yok*' derlerse, çok  z l rd . **'Siz camisiz, hocasız yerde nasıl duruyorsunuz?'** derdi."

"Gıybet ve yalandan çok hiddet ederdi. Katiyyen kimseyi gıybet ettirmezdi."

"Kabrinde Boncuk Diziyor"

"Bana talebe arkadaşlardan Molla Resûl anlatmıştı: Talebeleriyle birlikte bir gün mezarlıktan geçerken,  stad talebelerine yola devam etmelerini, kendisinin biraz orada kalacağını söylemiş. Talebeler gidince, yanında sadece Molla Resûl kalmış. Haliyle Molla Resûl ya lı olduğu için Onun yanında kalmasına bir şey dememi . Bir kabrin başında bir müddet kalmış. Aradan yarım saat kadar bir vakit geçmiş, sonra yoluna devam etmiş. Bu defa Molla Resûl Allah'a kasem ederek,  stad'ın o kabrin başında niçin durduğunu sormu ."

" ok ısrar edince  stad neden durduğunu kendisine  u şekilde anlatmış:

"Saliha bir kadının mezarının yanından geçiyordum. Bu kadın hayatta iken ziynete, s se ve boncuğa biraz d  k nm  . Dünyada iken gerdanlığı kırılmış, onu ipe dizerken vefat etmiş. Kabrinde de hâlâ boncuk dizmekle meşgul. İhtimal ki kıyamete kadar da onunla meşgul olacak. Kıyamet koptuğunda 'Ne kadar çabuk kıyamet koptu. Daha boncuğumu dizip bitiremedim.**' diyecek... Ben bunun için durup Cenab-ı Hakk'ın azametini seyrediyorum."**

"Midenin Üç Hakkı Var"

"Üstad'dan ders alan hocalar, kendi geçimlerini temin etmek ve başkalarına yük olmamak için, bir teneke bulgur ve biraz da yağ getirmişlerdi."

"Annem yetmiş yaşlarındaydı. Yemeğimizi o pişirirdi. Üstad bir gün bulgurları eve götürmemi istedi. Sabahları çay, peynir, akşamları ise bulgurlu çorba veya pilav yaptırarak günlerimizi geçiriyorduk."

"Annemin yaptığı çorba ve pilavları alıp getiriyordum. Üstad yemek yerken herkesin ekmeğini ayırır, taksim ederdi. Ekmeğe bana az geliyordu. Sofradan altı talebe bir de Üstad yedi kişi oluyorduk. Bazan misafirlerimiz de gelirdi. Üstad bana şefkat ettiğinden cesaret alarak, ekmeğin az olduğunu söyledim. Evde çok buğday olduğunu, getirip bol bol yiyebileceğimizi ifade ettim."

"Üstad tebessüm ederek:

"Kardeşim ben azlığı için, olmadığı için böyle yapmıyorum. Siz midenizi neye benzetiyorsunuz? Midenin üç hakkı, üç hissesi vardır. Sadece birisi yemek içindir. Eğer böyle yapmaz da ölçüsüz doldurursanız, beş davarlık bir ahıra, on beş davar doldurmaya benzer." Üstad bu misalle bize ders verdi."

"Biz de Allah'tan Korkuyoruz Ama..."

"Gerek Ereğ'te, gerekse Nurşin Camiinde iki senemiz bu şekilde lâtif ve tatlı hatıralarla geçti."

"Üstad daima ibadet ve münacatla meşgul olurken, saatlerce diz üstüne otururdu. Böyle oturmaktan, ayağının parmağı yara olmuştu. Molla Resûl'e parmağını göstererek bir merhem sürmek istediğini söyledi. Bu esnada Molla Resûl ateş yakmakla meşguldü. Üstad'a cevaben:

"Biz de Allah'tan korkuyoruz, ama senin ödün patlıyor. Bizim gibi rahat otursan ayağın yara olmayacaktı!.." dedi.

Üstad:

"Molla Resûl! Kısa ömürde, kısa dünyada, ebedî hayatı kazanmaya gelmişiz. Hem burada rahat oturayım, hem cennet dava edeyim, olmaz böyle şey! Onun için cesaret edemiyorum rahat oturmaya." dedi."

"Molla Resûl ise, 'Merhem sürelim, belki iyi olur' dedi."

"O Günleri Hiç Unutamıyorum"

"stad'la geçen günlerimi hiç unutamıyorum. Üstad Van'dan ayrıldıktan sonra yirmi altı sene görmedim. Hasret ateşi içimi yakıyordu. Eskişehir'e, Kastamonu'ya görmeye gittim. Fakat göremedim, grştrmediler. Karakollarda falakaya çekildim. Ama her Őeye rağmen stad'ı görmek, elini öpmek, hasret gidermek istiyordum."

"Sonra Ağabeyim Abdullah Ekinci elime bir vesika verdi. Afyon emniyetine hitaben yazmıştı: '**Bu gelen benim kardeşimdir, hocasını ziyaret edecek, müsaade edin ziyaret etsin!**'

"Bu vesika sayesinde rahatlıkla Emirdağ'a gidip stad'ı ziyaret ettim."

(bk. Necmeddin ŐAHİNER, Son Őahitler-I)